

GOŃCIEC CZĘSTOCHOWSKI

DIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

Gwarancje kredytowe.

Stopa procentowa dochodzi obecnie do 3 proc. miesięcznie przy dobrej zaopatrzeniu pożyczkach. Jakkolwiek i tu widzimy znaczną poprawę, gdyż w styczniu i lutym r. ub. kredyt tego rodzaju kosztował nieraz do 3 proc. dziennie, a rok temu za normalną stopę procentową przy podobnych pożyczkach uważano 10—15 proc. miesięcznie, tem niemniej stopa 2—3 proc. miesięcznie nie może być uważana za normalną, gdyż tylko wyjątkowo przedsiębiorstwo może oprocentować tak wysokie kredyty.

W tym stanie rzeczy konieczne jest korzystanie z kredytu zagranicznego. Na pierwszy plan wysunie być musi dążenie do uzyskania kredytu długoterminowego na tak niezbędne inwestycje względnie zmodernizowanie istniejących warsztatów produkcji. To też instytucje, mające za zadanie dostarczenie tego kredytu, stale zabiegają o umieszczenie swych emisji na rynkach kredytowych zagranicznych. W chwili obecnej niektóre rokowania tego rodzaju znajdują się w stadium końcowym.

Jednocześnie istnieją możliwości zaciągnięcia zagranicą kredytu krótkoterminowego, w pierwszym rzędzie przez gałęzie produkcji, eksportujące na rynki zagraniczne. Kredyt tego rodzaju udzielany bywa przedewszystkiem przez odbiorców względnie ich banki i, nosząc całkowicie odmienny charakter od operacji kredytowych, dokonywanych wyłącznie przez bankierów, jest znacznie dogodniejszy dla dłużnika.

Kredyty zagraniczne z reguły dochodzą do skutku jedynie za gwarancji państwowej. Z tego względu Rząd, pragnąc ze swej strony uczynić wszystko, co jest możliwe, dla ułatwienia dopływu do Polski tanich kapitałów obcych, wniósł do Sejmu 12. ub. m. projekt ustawy, upoważniającej Ministra Skarbu do wydawania gwarancji państwowych w przypadkach szczególnego w ustawie określonych, który omawia dr. J. Kulikowski w ostatnim numerze „Przemysłu i Handlu”.

Artykuł 6 Konstytucji przewiduje, iż obciążenie Państwa z tytułu gwarancji może być dokonane jedynie w drodze ustawy. Sądzić należy, iż w miarę powrotu do normalnych stosunków walutowych oraz w miarę postępu stabilizacji światowych stosunków gospodarczych, żądanie gwarancji państwowej przy stosunkach kredytowych stanie się coraz rzadsze i wówczas gwarancje te będą mogły być wydawane w drodze ustawy. Obecnie jednak możliwe jest wydawanie gwarancji jedynie w drodze rozporządzeń na mocy ustawy ramowej, gdyż droga ustawowa wymaga przedewszystkiem zbyt długiego czasu, a niejednokrotnie (np. w czasie ferii) odwlekałaby sprawę uzyskania kredytu na szereg miesięcy. W obecnych warunkach udzielający kredytu musi być zabezpieczony za siebie na dłuższe o-

czekiwania, nie jest możliwe uzależnienie gwarancji od terminowości, gdyż wydziały wymagane wierzyciela uzyskanie gwar pewniej ilości danych o pożyczce. Wobec tego należy, iż niejedynocześnie, lecz etapami, pa finansująca kredyty żąda zapewnienia państwowa będzie dojdzie do skutku uk-

wewnątrz kraju. Tego rodzaju gwarancja może być potrzebna w pierwszym rzędzie dla umożliwienia związkom spółdzielczym, posiadającym wyrobiony aparat kredytowy oraz dostateczne zabezpieczenie w zobowiązaniach członków, szerszego wykorzystania kredytu w dużych instytucjach kredytowych w kraju, do czego zbyt szczerpają podsię we daje posiadany przez wymienione związki majątek. Naogół zaznaczyć jednak należy, że Rząd jedynie w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, wydaje gwarancje za zobowiązania, zaciągnięte wewnątrz państwa.

Art. 1 przedłożonej ustawy wymienia kwotę 200 milionów jako granicę, do której mogą być udzielane gwarancje. Kwota powyższa oparta jest na obliczeniach ujawniających się obecnie potrzeb kredytowych tych gałęzi życia gospodarczego, które nie będą korzystały z gwarancji lub kredytów, przew-

widzianych w innych ustawach.

Art. 2 zawiera szczegółowe wyliczenie zobowiązań, za które może być udzielona gwarancja państwowa.

Do tego rodzaju zobowiązań należą: pożyczki, zaciągnięte przez banki państwowe i komunalne, zobowiązania z tytułu opłaty procentów i amortyzacji listów zastawnych ziemskich i miejskich, zabezpieczonych w pierwszej połowie szacunku nieruchomości, zobowiązania z tytułu spłaty procentów oraz amortyzacji obligacji kolejowych i komunalnych, wreszcie zobowiązania związków o charakterze spółdzielczym oraz zobowiązania osób fizycznych i prawnych zaciągnięte zagranicą.

Art. 3-4 zawiera niezbędne zastrzeżenia nadzoru ze strony Ministerstwa Skarbu, jak nad emisją walorów, względnie zaciągnięciem kredytu, tak nad sposobem zabezpieczenia gwarancji, oraz szczegółowem określeniem przedmiotu i rozciągłości gwarancji. R.

Prowokacje sowieckie na pograniczu

Nota posła sowieckiego w Warszawie.

Warszawa. Posel sowiecki w Warszawie — Wojkow, złożył w ministerstwie spraw zagranicznych note co do zajścia pomiędzy oddziałami KOP, a oddziałami sowieckimi na pograniczu w pow. krzemienieckim.

Zajście to ma źródło w porównaniu przez placówkę sowiecką por. Maczyńskiego. Poszukiwania za por. Maczyńskim, który znikł 26 go czerwca, nie dały w ciągu dwóch dni żadnych wyników. Dnia 28 czerwca oficer KOP, zwrócił się do posterunku sowieckiego o wywołanie komendanta bolszewickiego placówki. — Wbrew przyjętym zwyczajom, żądaniu oficera polskiego odmówiono, dopiero na energiczniejsze jego powtórne żądanie zjawił się zastępca komendanta sowieckiego, który z drwinami oświadczył, że komendant wyjść nie może, że nie ma czasu na rozmowy z polskimi oficerami (!) Na to oficer podniósł głos i zażądał kategorycznie wywołania komendanta sowieckiego. W tej chwili zast. kom. sowieckiego ukrył się w krzakach i dał strzał w stronę oficera polskiego (!). Po paru sekundach zjawił się komendant sowiec-

ki w towarzystwie dwóch agentów GPU i począł grozić, że po kolei załatwi się z innymi oficerami. — Wobec tego oficer polski znikł; w tym momencie o kilkadziesiąt kroków za jego plecami ukazał się oddział piechoty KOP. Miało to być przez stróża dla bolszewików.

Straż sowiecka pojęła ten manewr inaczey, gdyż wypadłszy ze swego budynku, w którym mieściła się placówka, zaczęła strzelać w kierunku naszymi żołnierzy. Wtedy żołnierze polscy wpadli na terytorium sowieckie i ponieważ czekali wona załoga uciekła w najwzszym poplochu, żołnierze nasi zdemolowali budynek, zabrali części karabinów maszynowych, poczem budynek spalili. Dzięki interwencji oficerów zdołano powstrzymać żołnierzy od pościgu za oddziałem bolszewickim.

Zajście to zostało spowodowane ciągłymi wypadami oddziałów sowieckich na terytorium polskie, porywaniami żołnierzy polskich i oficerów i t. d. Takie postępowanie oddziałów bolszewickich musiało więc wywołać rozdrażnienie w pośród żołnierzy polskich.

Niebywale świętokradztwo

w Bazylice św. Piotra

Zrabowanie papieskiego „Pierścienia Rybaka”. Włamanie się zbrodniarzy do skarbcza Bazyliki

Rzym. — Świętokradcy włamali się wczorajszej nocy do skarbcza Bazyliki św. Piotra i skradli wiele bezcennych przedmiotów. Zbrodniarze dobrze byli poinformowani o zawartości skarbcza, czego dowodem sposób włamania oraz wybór zrabowanych przedmiotów. Śledztwo w toku.

Rzym. — Między przedmiotami, ukradzionymi w Bazylice, znajduje się Pierścień Świętego Piotra z relikwiami Apostoła, używany przy najświętszych ceremoniach kościelnych, w których uczestniczy Ojciec Święty.

Ukradzione zostały nadto: srebrna taca zdobna djamentami ofiarowana Bazylice przez Papieża Piusa IX-go, złoty wazon, ofiarowany przez kardynała Merry del Val, złoty krzyż wysadzany szmaragdami, ofiarowany przez Republikę Kolumbijską, złoty kielich, kilka ciężkich krzyżów złotych i t. p.

Liczne relikwie przedmioty mniejszej wartości, o ile idzie o sam materiał, ale zato nieocenionej wartości artystycznej, dzięki robocie słynnych mistrzów, zostały porzucone niedbale na posadzce.

Dowodzi to, że świętokradcy zdecydowani byli zrabować tylko to, co się da przetoż i nie zamierzają sprzedawać skradzionych przedmiotów w oba-

wie przed wysiedzeniem i karą.

Rzyk. — Skarbiec Bazyliki zawierał największe bogactwa kościelne świata. Dostęp do skarbcza, jak we wszystkich kościołach włoskich, był łatwy i mało zabezpieczony, ponieważ duchowieństwo nie dopuszczało myśli, aby ktośkolwiek targnął się na świętości Stolicy Apostolskiej.

Od roku Watykan zatrudniał przy robotach kościelnych, związanymi z przygotowaniem do Świętego Roku, przypadającego obecnie, licznych robotników, należących do różnych typów proletariackich. Policja przypuszcza, że świętokradcy informowali się o szczegółach, mogących im pomódz do zbrodni, od robotników.

Ohydna zbrodnia planowana była niewątpliwie od kilku tygodni i wykonana z dokładnością i wyprawą, wskazującą na zawodowych, doświadczonych międzynarodowych włamywaczy, którzy zrobili wyłom w ścianie i sufficje skarbcza.

Poszukiwanie sprawców jest utrudnione wobec napływu cudzoziemców na Rok Święty. Dotychczas przewinęło się przez Rzym trzy miliony pielgrzymów, w czem sto tysięcy amerykańsk.

Rzym. — Policja spędziła całe popołudnie na badaniu śladów odciśku pal-

ców na porzuconych przez świętokradców przedmiotach. Władze śledcze uwierdzają się w przekonaniu, że zbrodniarzy szukać należy między ludźmi zaangażowanymi do naprawy mozaiki w posiadzce Bazyliki. Pozwolono im nocować w sali, znajdującej się tuż nad skarbcem. Włamanie zostało dokonane przez otwór w podłodze tej własnie sali.

Wszyscy robotnicy, którzy nocowali w tej sali, są przytrzymani i poddani śledztwu. Trzej z pomiędzy nich zapłacili się w zeznaniach i zostali aresztowani.

Rzym. — O świętokradztwie doniesiono Papieżowi w południe, natychmiast po ukończeniu posłuchania. Ojciec Święty polecił natychmiast kardynałowi Gaspariemu dokonać inspekcji skarbcza, sprawdzić inwentarz i spisać listy zrabowanych przedmiotów.

Kardynał Gaspari dokonał tych czynności wspólnie z kardynałem Merry del Val, który jest kardynałem-archidjakonem Bazyliki Świętego Piotra — w obecności urzędników włoskiej policji. Kardynał Merry del Val natychmiast po dokonanej inspekcji przyjął przedstawiciel prasy, którym zakomunikował szczegóły świętokradztwa.

Okazało się, że na szczęście świętokradcy przeoczyli odwieczną skrytkę, w której znajdowały się dwie Papieskie taryy zdobne setkami drogich kamieni wszelkiego rodzaju, a także mitra Papieska, której środek ozdobiłony jest djamentem, mającym wartość pięćdziesięciu tysięcy franków złotych.

„Pierścień Rybaka” albo „Pierścień Rybaka” jest według dawnego kościelnego zwyczaju pierwszą z oznak do stożności Papieża. Pierścień ten, ze szczerzego złota, używany jest od niepamiętnych czasów jako mała pieczęć Papieska, z wyobrażeniem św. Piotra w łodzi, wyciągającego sjęc. Pierścieniem tym pieczętowane są zazwyczaj „brewe” Ojca świętego, pisane na pergaminie.

Przy koronacji Papieża — po zupełnem Jego ubraniu w stroje Papieskie kardynał-djekan wkłada uroczystie Ojcu Świętemu na palec Pierścień Rybaka oraz podaje mu złote naczynie z kadzidłem.

Pierwsze wspomnienie o użyciu Pierścienia Rybaka przy koronacji Papieskiej datuje się z wieku trzynastego.

TELEGRAMY.

Francja uczyni wszystko dla zagwarantowania bezpieczeństwa Polski

Paryż. Briand przyjął dziś p. ministra spraw zagran. Skrzyńskiego. Przedmiotem rozmowy były sprawy paktu bezpieczeństwa w stosunku do Polski. Min. Skrzyński otrzymał zapewnienie, że Francja wszystko uczyni dla zagwarantowania bezpieczeństwa Polski, omawiano także sprawę polskich i francuskich długów w Ameryce.

Odpowiedź niemiecka na projekt paktu gwarancyjnego.

Berlin. — „Taegliche Rundschau” donosi, że nota niemiecka „w kwestii paktu gwarancyjnego zawierającego szereg wyjąszeń co do punktów spornych oraz wskazań na sprzeczności, istniejące między wywodami angielskiego ministra spraw zagranicznych — Chamberlaina, a treścią noty francuskiej. Wreszcie nota podkreśla gotowość Niemiec do rokowań.

Walki w Kantonie.

Londyn. Z Kantonu donoszą, że w walkach w pobliżu dzielnicy cudzoziemskiej zabiło i raniło około 100. chinczyków, przeważnie studentów. Chinczy żołnierze przystąpili w okolicy Szataj do formalnej akcji wojennej.

